

THUISKOMEN

Eerlijk gezegd, heb ik het gevoel dat ik dakloos ben. Jongere mensen zijn altijd in beweging. Ik was ook zo toen ik jong was, ik vond het niet erg om bij een vriend te wonen of op straat te zijn. Als je jong bent denk je niet zo over een huis. Eigenlijk wil je weg uit je huis. Voor mijn studie woonde ik vijf jaar lang in de VS en ontmoette daar mensen die voelden als thuis. Een aantal Jemenitische families en zelfs Amerikaanse families. Ik herinner me nog dat ik een hele kerst in een huis heb doorbracht van een dame met haar familie. We gaven elkaar cadeaus en hadden een geweldige tijd samen.

Mijn naam is Mohamed en ik kom uit Jemen. Sinds ik naar Nederland ben gekomen, zijn mijn ervaringen met het COA niet zo goed. Van wat ik heb ervaren, eisen ze dat je elke week vingerafdrukken afneemt. Ze willen zeker weten dat je in het land blijft en dat je in orde bent, dat er niets aan de hand is. Soms is het erg frustrerend, het probleem van het onbekende.

Ik heb nog steeds een huis in mijn dorp in Jemen, en ik heb daar nog een neef wonen. Ongeveer vier of vijf jaar geleden bezocht ik Jemen en werd ik uitgenodigd in zijn huis. Een heel eenvoudige plek, de muren zijn gemaakt van modder en het dak bestaat uit takken. Ik zat daar en we aten lunch met de hele familie. Ze aten het zo snel op. Ik kon het geluk en hoeveel liefde ze voor elkaar hebben van hun gezichten aflezen. Dat is alles wat ze kennen. Als je deze mensen telefoons en technologie geeft. Of een groter huis. Is dat dan een garantie dat ze gelukkiger worden? Misschien verstoort je hun geluk door ze materialistische dingen te geven. Een thuis ontstaat door de mensen, niet door het gebouw of het materiaal eromheen.

De technologische revolutie heeft maar dertig jaar geduurd. Ik bedoel van schrijven op een stuk cementpapier naar een iPad. Nu kun je je telefoon vertellen om dingen voor je te doen. Door de snelheid van de veranderingen voel je je soms nutteloos. Ja, technologie is goed, het helpt en bespaart tijd. Maar uiteindelijk doodt het dat menselijke aspect en dat is echt jammer. Het creëert alleen maar stress in de maatschappij, individualisme wordt benadrukt. Onafhankelijkheid wordt benadrukt. Winst wordt benadrukt. Allemaal ten koste van het menselijke aspect van het leven.

Ik denk dat ik een sterke relatie heb met de schepper. Interne vrede kan alleen door liefde komen. Stel je voor dat je een lijfwacht hebt die de kampioen van de wereld is en hij loopt gewoon achter je. Niemand kan hem verslaan. Ik voel me beschermd en ik voel me verbonden met de grootste kracht. En ik kan hem vijf keer per dag ontmoeten. Ik probeer elke dag naar de moskee te gaan, omdat ik het geluk heb dat er één in de buurt is. Maar de islam gaat niet over de gebouwen, het gaat zelfs niet over de moskee, ook al is die heilig. Ik kan thuis zijn met mijn tapijt.

De enige plek waar ik me echt thuis voel, hier in Nederland, is in het Verhalenhuis. De manier waarop de mensen met me omgaan. De manier waarop ze meeleven met mijn verhalen. Als ik daar kook, zie ik mensen mijn eten eten met een lach. Het geeft me het gevoel dat ik in mijn eigen keuken ben, in mijn huis, in contact met mensen. De cultuur in Nederland is al een mix. Er zijn veel Marokkanen, Turken enzo en de mensen mixen. Dus je kunt overal vinden wat je wilt, om je op je gemak te voelen. Om je hier thuis te voelen. Je maakt een thuis waar je ook bent. Maak een praatje met je burens of met je collega. Praat en bouw relaties op met iedereen, zelfs met de kruidenier naast je of de man die benzine voor je tankt. Praat met hen. Verwacht niet dat je thuis bent, als je de weg niet voor jezelf inricht.

Mohamed Aklan
HR Strategy & Policy Consultant